

Nuorten Osaisto

ORJAN TARINA

Kirj. Annie Ruissalo.
(Jatk.)
Elämä Pietarissa.

Työläiset jakaantuvat täällä erillisiin kortteleihin eli toisin sanoen: he asuvat kukin varallisuutensa mukaan, yhtähyvin keskikaupungilla kuin myös kaupungin laidassa. Kaikista köyhimmät asuvat kaupungin laidassa.

Tehdastyömiehet perheineen tavallisesti asuvat köyhen kaupungin osassa. Yksinäiset tehdastyömiehet asuvat keskikaupungilla. Yksinäisillä miehillä on vähän siedettävimmät olot kuin naisilla, sillä he ansaitsevat puolta suuremman palkan kuin naiset. Miehet haluavat pukeutua mahdollisimman siististi, joten heidän tulonsa ja menonsa menevät tasan. Naiset haluavat myös pukeutua siististi ja "käydä täydestä". Huoneiden vuokra on korkea ja kaikki elämisen kustannukset samaten. Siis, tulot eivät mitenkään riitä menolle. Mitä ajatellaan tällaisesta? Tavallisesti otaksutaan "jotain" pahaa.

Olen tullut sattumalta yhden sellaisen naisen tuttavaksi, jolta olen saanut tietää, millä lailla he menevät, voidakseen tulot saada riittämään menolle. Nainen oli vielä nuori, noin 26 vuoden vanha. Hänellä oli sievät kasvot, vaikka hyvin kalpeat. Nimensä oli Marjuska Sokoff. Hän oli mielellään käyttöksettään ja "pukeutui hienosti". Useamman kerran tavattuani häntä ja puheltuani hänen kanssaan, kiinnyn hänen läheensä. Vaikka tiesin että hän on tehtaassa työssä ja että hänellä on pieni palkka, on kuitenkin voinut avustaa mitään pahaa hänestä. Yhtenä sunnuntai-illana tapasin toisen Kasanskajan kirkossa. Täällä oli paljon sotapäälliköitä ja sotilaita. He olivat kaikki juhlapuvuissa. Tämä sunnuntai-illan olivat sotilaita herranehtoisilla. Pajon siivipukusta yleisöä oli myös saapunut katsomaan tätä kirkon juhlailla toimitusta ja tätä katsomaan oli minäkin tullut. Ihailin vielä siihen aikaan tällaista juhlaillan puolesta. Marjuska seisoi minun vierelläni, silloin silloin tällöin tehden ristimerkin, kun pappi siellä perällä luki ja lauli.

Toimituksen loputtua lähti kukin kotinsa. Marjuska oli tavallista "hienomp" tänään, ja poskensa palamman maahan pelossa kuin ennen, jolloin häneen olin tutustunut. Minä ihailin hänen kauneuttansa alattelematta mitään pahaa. Nyt kuitenkin tapahtui jotain, joka saattoi minut uteliaaksi.

Kirkosta ulostullessa joukossa oli eräs sotaherra, nimeltä Vasili Bristoff. Marjuskan katse yhtyi Bristoffin katseeseen, jonka silmät aivan

HYVÄSTI!

Viel' kerran hyvästi, hyvästi!
Pois kolvaa armas kyyneleesi, oi.
Suo kättäs' vielä puristaa...
Ah! torvet kutsuen jo soi!
Siis hyvästi — ehk' ijäksi!

He syleilevät toisiaan.
Pois rientää sulho, rintamaan.
Mutti' tyttö, nuori morsian
Hän kuiskee yksin, yhä vaan,
"Hyvästi, hyvästi!"
"Mä luulen—se on ijäksi."

Uutisia, kunnelkaa —
taas voitettu on — tosiaan!
Kansa huutaa: Eläkööh! —
Mutti' kentällä' kaukan' missä
taisteltiin,
Siell' lepää miestä tuhansin. —
Kodissa vaimo kalvas, morsian.
Kuiskee murtuneena, tuskihaan:
"Hyvästi, oi rakkaani, niin—ijäksi."
—Elin L.

sikäilyvät Marjuskan nähtyään. Hän sanoi hiljaa sivunnessään Marjusalle: "Millä kello yhdeksän aikaan", ja meni menojaan.

Uteliisuuteni ei antanut minulle hetkeksikään rauhaa. Niinpä, kun lähettiin kävelemään kotiin päin, kysäisin Marjusalta, että missä sinä asut? "Täällä isolla Nevskyllä tietysti". Minä vähän ihmettelin sitä "tietysti"-sanaa, sillä Nevskyn katu on hienoin Pietarissa, ja miten hänen kanattaa asua tällä kadulla. En kuitenkaan lausunut ajatustani ihm. Pyysin vaan kohteliaasti, jos saisin tulla mukansa katsomaan missä hän asuu. "Kyllä, kernaasti!", oli vastaus. Tulimme harmaasta kivistä rakennetun suuren talon eteen. Hämästyin, kun hän pysähtyi ja sanoi: "Tässä!" Rakennus oli taitavasti koristeltu kaikenlaisilla hakkauksilla, joten luulin sen jonkun rikkaan asunnoksi. Marjuska aikoi mennä sisään ja jättää minut siihen. Kysäisin, "enkö voisit tulla katsomaan siälle, missä sinä asut?" Marjuska vähän epäroli ja aikoi vastata kieltävästi, mutta suostui kuitenkin pyyntöni, ja niin nousimme ylös rappusia kolmanteen kerrokseen, jossa kävelimme käytävien toiseen päähän.

Minä olisin jo mielelläni mennyt takaisin, sillä niin tyympäsevä ilma lemahti siellä käytävässä. Siellä oli ilkaista ja ryysyisiä lapsia. Toiset siellä torailivat ja tappelivat. Naiset haukkuskelivat toisiaan varkaaksi ja portoksi. Siellä vallitsi sellainen liikaisuus ja sekasotku, että en ikinä olisi sitä uskonut rakennuksen ulkoasusta päätäten. Se oli vuokrakasarmi.

Seurasin Marjuskaa aivan vastenmielisesti, mutta minulla ei ollut oikeutta häntä siitä syyttää, sillä olinhan itse pyrkinyt häntä seuraamaan. Tässä tuli mieleeni sananlasku: "Kauhis on kaktuun päästä nähdeä, vaikk' on silkkaa sisällä." Niin tämäkin rakennus ulkoapäin paksuilla kiviseinillä täydellisesti salasi sen sisäisen kurjuuden, mikä vallitsi sen seinien sisäpuolella. Tulimme käytävän päähän, huoneeseen numero 300. Tämä oli Marjuskan ja kolmen muun tytön yhteinen. Huone oli pieni, 15 jalkaa pitkä ja 12 leveä, ei siis kovinkaan suurta tilaa neljälle hengelle. Huonekaluina oli kaksi vuodetta päällystyksen, joten "rappoja" myöten täytyi nousta ylöspäin kahdeksalle vuoteelle. Vuoteita peittivät halvat karttumattomat. Huoneen yksi pöytä oli keittiö, ruokailu- ja pesupöytä. Huoneessa ei ollut mitään tällaista tulusia, jossa olisi voinut keittää. Pöydällä oli pieni öljykeitin, muistuttanut lampun, ja pieni samovaari, jolla voi vetää kahuttia. Nämä molemmat seisivat pöydällä. Näiden avulla täytyi pitää huonetta lämpimänä talviseen aikaan. Lämmitys oli hyvin huonon talonmestajan puolelta. Ainoastaan käytävän seinä pitkin kulki kuumat vesiputket. Nämä eivät mitenkään voineet antaa lämmintä kylmiksi, joten huoneet olivat kosteat ja epämiellyttävät. Muutana tuoleja ja pari matkatarikka, siinä oli koko "kalustus" ja huone oli täysi. Epämiellyttävää tässä lisäksi vielä huoneen homainen kosteus ja huono ilma. Marjuskan huonetoiverit eivät olleet kotona, joten saimme olla kahden. Hän syytti samovaarin ja laitto teetä. Teetä juodessamme syntyi keskustelua monenlaisia, joten minä viivytin hänen luonaan useamman tunnin. Kysyin vuokran korkeutta ensiksi: vuokra oli joka huoneesta 20 ruplaa kuukaudessa! Se on siis iso summa (53 mk. 40 penniä). Tämä oli siis kysymättäni selvä että miksi niin monta ihmistä asuu samassa huoneessa.

Huoneen asukkaat olivat kaikki tehdastyöläisiä, ansaiten 50—60 kopeekkaa päivässä. Miten sillä on mahdollisuus elää hyvin ja pukea itsensä "hienosti"?

Talon omistaja sai 300 huoneesta 6000 ruplaa kuukaudessa, siis kallis summa! Hänellä oli mahdollisuus elää hyvin kymmenessä huoneessa, ja vielä jättiläisenä menojenkin, eikä tarvinnut rikkaita ristiä panna jos ei halunnut. Mutta tonnetuahan on, että tällaisella on hyvä mahdollisuus keinoilla monella eri tavalla, tarvitsematta mitään tehdä. Näissä ahtaissa koloissa asujat kärsivät itse kurjuutta ja antavat luisua työnsä tulokseksi keinoillaan hyväksi. Kuitenkaan ei heistä köyhistä tunnut tämä nylkeminen rikokselta — vielä silloin! He oskoivat kurjuutensa "jumalan rangaistukseksi syntistä". Mutta jos tällaisten olojen vallitessa käytettiin jotain "sivukeinoja" voidakseen elää, niin se luettiin rikokseksi!

Aivan näihin aikoihin asti on täytynyt tehdastyöläisten harjoittaa "rikoksia", semmoisten, jotka eivät saa kuin pienen prosentin työnsä tuloksesta. Tällä tarkotetaan naistyöläisiä. Ollaiksemme rehellisiä, täytyy meidän uskoa näiden työläisiskojemme, jotka ovat pakotetut "sivukeinoihin", myös ihallevan kaunistaa elämää, koska he ihallevat kaikkea, mikä näyttää silmiin kauniilta. He ihallevat kukkia, auringonpuistetta, lintujen laulua, soittoa, tanssia, kauniita ulkomuotoja, kauniita vaatteita, kauniita rakennuksia, siis kaikkea kaunista. Miksi emme sitten uskoisi, että he ihallevat kaunista elämää, ja että heillä olisi itsellään siihen halu? Tämän kaiken meidän täytyy uskoa. Meidän täytyy myös uskoa, että olemat olat ja murinkurinen yhteiskunta tekevät meidän toisenkaltaiseksi kuin mitä haluaisimme olla. Emme siis voi tuomita Marjuska Sokoffia, joka on pakotettu näin elämään. Hän teki työtä tehtaassa 12 tuntia päivässä. Hän oli väsynyt, ansaiten 60 kopeekkaa, ja "kotiin" tultua ei ollut mitään lämmintä, ei edes veden tippaa. Täytyi ruveta laittamaan jotain syötävää, mutta ei hän siellä ollut mitään, jota laittaisi, täytyy käydä kaupungilta ostamassa ennenkuin voi laittaa. Tällaisten asujainten, jolla ei ole keittomahdollisuutta, on tapana ostaa kaikki ruoka valmiiksi laitetuna, joka on paljon halvempaa kuin itse laittaa. Tavallisesti ainoa "lämmin", jota keitetään, on teetä "li kalvina. Niin Marjuskaikin vain laittoi, ja "hällinen" oli valmis. Ei siis kahdeksan tunnin vuokran ja ruokan olivat luvonneet päivän "ansiot". Mutta millä keinoin saada vaatteet, joilla voi kukea kaupungilla ja pitäisi "näyttää joltakin"? Nämä ovat kysymyksiä, joihin on vaikea vastata. Tässä on siis pakko turvautua "keinoihin".

Kysyin suoraa Marjusalta, että "miten ihmeen lailla sinä tulet toimeen sillä palkalla?" Hän hämmästytti tätä kysymystäni ja kysyi minua, että hän sekä hämmästytti että ponnistui ja painoi katseensa alas, tulla peholleni, että olin häntä loukannut. Niinpä en hetken aikaan puhunut mitään, ja kun näin hänen silmistään putoilevan kyyneleitä, tuli minun kovin paha olo. Vihdoin hän lausui ja pyyhki pois kyyneleet. Minä pyysin häneltä anteeksi tyhmää kysymystäni, mutta hän vaikutti minulle, etten minä ollut häntä loukannut.

PARANSI HANEN KUVEREPEMÄNSÄ.

Minä repesin pelasti nostessani kirstua monta vuotta takaperä. Toivotit epätoivon toivon parantuneeksi olevan leikkauks. Kyyneleitä eivät antaneet minua. Vihdoin sain jotakin, joka paransi minut nopeasti ja täydellisesti. Siinä on kulunut vuosia, eikä epäniä ole palanut, vaikka teen kovaa työtä kirkkoisissa. Ei ollut mitään leikkauksia, ei lääkkeitä, ei vaivaa. Ei minulla ole mitään myytävää, mutta annan täydellisen tiedon miten voitte löytää täydellisen parannuksen ilman leikkauksia, jos kirjoitate minulle. Eugene M. Pullen, Carpenter, 751 D Maryland Avenue, Manassas, N. I. Leikkauksia tämä ilmoitus ja näyttää se jollekin toiselle, jotka ovat repeytyneet — voitte pelastaa jumiin heiden, eli ainakin lopettaa taskun, sekä joltain repeytyneestä ja tikkauksen pelon ja varallisuuden.

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

KUOLEMA

Kirj. Emma Saari.

Hiljaa, hiljaa, päivä tammuu,
Häseen usvaan raukeaa.
Kauvas rauhan halmemalle
Ihmisielu vaeltaa.

Hiljaa, hiljaa, verkallensa
Elon-ukki aukeaa.
Vapauden kalhoomansa
Vanki sairas saavuttaa.

Hiljaa, hiljaa öinen tuuli
suru-hymäin soittalee.
Hiljaa, ninkuh lemme-haave
Syään lämmin kylmenee.

nut, joten rauhoituin, hän sanoi: "En ole löytänyt ystäviä, jolle olisin voinut kertoa elämäni" kaikkien vaiheet, mutta jos tahdot ne kuulla, niin kerron ne sinulle." — "Kernaasti, jos vaan itse tahdot kertoa, olen valmis kuuntelemaan," vastasin.

"Sinä näit kirkossa, että koko kirkko ohitseni? Hän oli Vasili Bristoff. Hän oli ensimmäinen viettäjäni. Minä olin silloin palvelijana hänen useassa kodissaan. Rouvansa kanssa ei heillä ollut mitään omaa yhteiselämästä. Minä näin monesti rouva Bristoffin silmät itkusta ponnina ja he karttoivat mahdollisimman paljon toisiaan. Minä olin silloin seitsemäntoista vuotias. Minua sanottiin kauniiksi, joka saattoi tulla isserakkaaksi — kuitenkin olin pahas silloin, mutta sitten tapahtui jotakin. Rouva Bristoff lähti matkalle Moskovaan sukulaistensa luo, ja piti hänen siellä viipä koko kahdeksan.

Eräänä iltana vastoin tapoja tuli Vasili Bristoff huoneeseeni. Minä valloin lähtäin tätä tavattomasti, että herra tulee minun huoneeseeni. Kysyin vappien syytä tähän tuloon, mutta hän tuijotti mielehänle tavoin minua ja yis—kaks, hän sieppasi minut syllynsä ja suuteili niin tulussti, etten voinut ehtyä päästä, eikä huudostani ollut ollut mitään apuakaan, sillä kaikki talon palvelijat olivat ulkona. Hän otti minusta lutohimojensa ohjin ja rakkasti.

En tiedä mitä ajattelin oli sanoin, kaikki pyörivät yhtenä sekamaisena ja minun päässäni — kaikki oli mennyttä. Sekin ainoa, jota kahdeksan säilyttiin — puhtainteni — nyt oli senkin toinen väkivallalla ryöstänyt!

Oletko hankkinut Toverille uuden tilauksen tällä viikolla?

Toveri jokaiseen työläiskotiin!

TILATKAA AM. SOS. PUOLUEEN NUORISOLIITON KÄNENKANNATTAJA.

Sosialistipuolueen nuorisoliiton ohjeet on pyytänyt Toveritarta tutustuttamaan englanninkielisiä leikkauksia suomalaista sosialistinuorisoon Nuorisoliiton englanninkieliseen äänenkannattajaan. Sen nimi on Young Socialist Magazine, ilmestyy kerran kuukaudessa ja maksaa 50 senttiä vuosikerta. Sitä saa tilata ammattilaisten puoluelehtien kautta tai suoraan liiton virastoista, osoitteella: Young Peoples Socialist League, 804 West Madison St. Chicago, Ill. 76-lukua sosialistinuorisoin oma äänenkannattaja lapsillenne ja antakaa heille tilaisuus sen kautta tutustua koko maan sosialistiseen nuorisoon.

Ryhdy asiamieheksi Toverille.